SUSJ

2/13

Savolaisen Osakunnan hännänkannattaja
Perustettu vuonna 1946

SISÄLTÖ

3 Pääkirjoitus: Why on Earth Did You Go to Tripoli?

4 Kuraattorj: Tarvitsemme tiloja ja tilat meitä

5 Osakuntaseikkailu Virossa: Matkustelu rakentaa siltaa

6 Millaisia isäntiä ovat ruotsalaiset?
Toiminnansotkijan terveiset Linköpingistä

9 SOL Libanonissa: Matka kuorolaisten sanoin

12 Haastattelu: Tykinkuulia takapihalla
– Osmo Pekonen ja Savon historian lumo

14 Pakina: Ikuinen opiskelija muistelee

16 In memoriam: Osakunnan kunniajäsen,
kulttuurivaikuttaja Kai Laitinen

18 Susj 50 vuotta sitten: Vapauden pelkurit

19 Sennuhallituslaisen palsta: Uusia opiskelija-asuntoja
SavOlaisille Patolaan!

20 HYY-kuulumiset: Kerrankin kuohuu

21 Murremestarin älymassiinasta: Ossuuskunnan siännöt, osa V

22 Osakuntauutiset

SUSJ. Helsingin yliopiston Savolaisen Osakunnan tiedotuslehti. Perustettu vuonna 1946. **Julkaisija:** Savolainen Osakunta, Mannerheimintie 5 A ylin krs., 00100 Helsinki. **Päätoimittaja:** Heini Arjava, heini.arjava@helsinki.fi, 044-9989347. **Kirjoittajat:** Heini Arjava, Jaana Auvinen, Marja Halonen, Juha Karvonen, Jari Känninen, Jasmin Latva-Koivisto, Annamari Oittinen, Suvi Portin, Riikka Ruuth ja Mirja Saari. **Kuvitus:** Oskari Wäänänen. **Kuvat:** Jaana Auvinen, Annamari Oittinen, Silja Ojanen, SKS: kirjallisuusarkisto. **Kannen kuva:** Linda Manner. **Kieliasun tarkistus:** Heini Arjava ja Hellevi Arjava. **Taitto:** Oskari Wäänänen. **Painos:** 520 kpl. **Painatus:** Unigrafia Oy 2012. Joutsenmerkitty painolaitos. Susj-lehti ilmestyy 4 kertaa vuodessa. Lehti saa HYY:n järjestölehtitukea.

Why on Earth Did You Go to Tripoli?

Jos joku ei ole vielä kuullut: SOL kävi Libanonissa. Viime päivien rakettiuutisten valossa temppu voi kuulostaa uhkarohkealta, mutta SavOn kuoro välttyi lähes kaikilta ikävyyksiltä ja saattoi keskittyä kulttuurivaihtoon ja kiehtovien paikkojen ja hauskojen ihmisten näkemiseen.

Vaikka se saattaa kuulostaa makaaberilta, sota-alueella käyminen on myös aivan omalla tavallaan kiehtovaa. Turistina tosin joutuu manaamaan sitä, että keinot paikallisten auttamiseen ovat minimaaliset. (SOL kylläkin saattoi antaa panoksensa tässäkin asiassa, mikäli teoriat siitä, että koko kuoron lompakot tyhjentäneet pitkäkynnet olivat syyrialaispakolaisia, pitävät paikkansa.)

Mielestäni olisi naiivia väittää, että yksittäinen turisti voisi mennä Libanoniin vailla huolen häivää samalla asenteella kuin Pariisiin. Sekä paikalliset että rauhanturvaajat olivat aidosti ihmeissään siitä, että uskaltauduimme konserttiretkelle Tripoliin. Toisaalta kotimaan Lähi-itä-hysteriakaan ei välttämättä vastaa todellisuutta. Libanon ei vielä ole kaaoksen tilassa: se, että kahakoivat ryhmittymät tekevät täsmäiskuja toisiaan vastaan, ei tarkoita, etteivät kaikki muut voisi elellä kohtuullisen rauhassa ja turistit hoidella omia asioitaan. SOL liikkui isona ryhmänä osaavien paikallisten suomalaisten isännöimänä, ja vierailuviikko oli rauhallinen. Ja vaikka Tripolin tietyissä kortteleissa olisi ollut käynnissä isojakin levottomuuksia, meille ei välttämättä olisi käynyt mitään. Viikon reissu rauhattomaan Lähi-itään ei riitä antamaan kattavaa yleiskuvaa alueen tilanteesta, mutta nyanssien tajua se voi tuoda.

Libanonissakin on omat suojaisat paratiisinsa: vuorenhuiput autereisine maisemineen. On houkuttelevaa kuvitella, että noilta rinteiltä paikalliset ovat etsineet omat piilopirttinsä samoin kuin savolaiset metsistään. Seetrimetsän siimeksessä taisivat kommenteista päätellen meidänkin savolaisemme olla eniten kotonaan!

Päätoimittaja Libanonissa.

Vähäitikkaesta kessee toevottaa

Heini

PS. SOLlin kokemuksia ja muuta matkailua, s. 5-11, muisteluita s. 14-18, uutisia s. 19, 20 ja 22.

Tarvitsemme tiloja ja tilat meitä

”Pääkaupungin savolaisin paikka löytyy Vinniltä”, kirjoitti Yle Savo helmikuun alussa nettisivuillaan. Toteamus pitää varmasti paikkansa, sillä missäpä muualla sitä savolainen tuntee itsensä kotoisammaksi kuin toisten savolaisten seurassa? Ja mitä Savolainen osakunta olisi ilman Vinniä, sen historiaa? Useammalle nykyosakuntalaiselle tulee varmasti yllätyksenä, että salin kalusto on vuodelta 1915, Rokokoo-huoneen kalusteet vuodelta 1925. Osakunnan historia on siis edelleen käsin kosketeltavissa Vinnillä.

Osakuntatilan tarjoamat edut eivät ole juurikaan muuttuneet 1910-luvulta, jolloin osakunta muutti Uudelle ylioppilastalolle. Edelleen tarjolla ovat lukuisat maakunnan lehdet, yhteydenpitovälineet kotiseudulle ja yhteinen tila, jossa voi tavata ystäviä, keittää kahvia tai lukea tenttiin. Todennäköisesti nykymuotoinen kuoro- ja orkesteritoiminta ei olisi pienemmissä tiloissa mahdollista, eivätkä osakunnan lukuisat kerhot, toimikunnat tai hallinto mahtuisi kokoustamaan ilman toimivia tiloja yhtä ahkerasti kuin tällä hetkellä. Uskon vakaasti, että kenenkään osakunta-aktiivin savolaisuus ei ole ainakaan heikentynyt Helsingissä opiskelun aikana siksi, että on jaksanut kavuta ahkerasti Uuden portaita ylös aina Vinnille saakka!

Ylioppilaskunnan järjestöjen tilahaku on parhaillaan käynnissä, ja tuloksia seuraavien kolmen vuoden tilajaosta odotetaan kesäkuussa. En usko, että Savolaisella osakunnalla on hätää omien tilojensa suhteen, mutta osakuntatiloista käydään varmasti kiivasta keskustelua tänäkin vuonna. Huhtikuun lopussa julkisuuteen tullut tieto musiikkikorporaatioiden harjoitteluajan radikaalista vähentämisestä Vanhalla ylioppilastalolla herätti myös osakuntalaisten keskuudessa runsaasti keskustelua ja huolta ylioppilaskunnan ottamasta suunnasta. Vaikka korporaatiot eivät suoranaisesti olekaan rinnastettavissa osakuntiin, mielestäni niin osakuntien kuin korporaatioidenkin suhde omaan historiaansa ja perinteisiinsä on hyvin samankaltainen. Toivottavasti ylioppilaskuntakin antaa jatkossa painoarvoa myös historiallisille ja kulttuurisille arvoille, joita sekä osakunnat että korporaatiot ylioppilaskunnassa edustavat.

Jaana Auvinen

Linkki Yle Savon juttuun:

http://yle.fi/uutiset/paakaupungin_savolaisin_paikka_loytyy_vinnilta/6487239

Matkustelu rakentaa siltaa

Teksti ja kuvat:
Annamari Oittinen

Oletko kuullut jo runsaasti kehuja siitä, kuinka hauskat ovat Vårbal-juhlat Uppsalassa tai miten kivaa oli iloisten eestiläisten kanssa yhteisillä kesäpäivillä, mutta jäit silti kotiin? Entä oletko nähnyt kv-vieraita istumassa tervahöyrylaivan kannella tai vuosijuhlapöydässä, mutta seuraavana maanantaina huomasit, että ei siltikään tullut puhuttua englantia koko viikonloppuna muutamaa sanaa enempää? Oletko saanut savo-tiedotus-sähköpostilistalle kutsun kv-sihteeriltä puoli-ilmaiselle ulkomaanreissulle tai avunpyynnön majoitustarpeesta, mutta poistanut viestin ennen kun luit sen kokonaan? Mikäli vastasit kyllä kaikkiin kolmeen kysymykseen tai vain yhteen, älä huoli, niin minäkin vastasin – ainakin vielä pari kuukautta sitten.

Eräs osakuntaystävä teki hienon teon rohkaistessaan minua ja emäntä-Emmiä lähtemään maaliskuussa SavOn edustajina tarttolaisen ystävyysosakuntamme Korporatsioon Indlan Kevätkommerssiin eli heidän 89. vuosijuhlaansa. Olimme matkasta heti todella innostuneita, vaikka emme koskaan olleet edustaneet osakuntaamme edes helsinkiläisten osakuntien juhlissa, saati sitten ulkomailla!

Retki alkoi perjantai-aamuna laivamatkalla Tallinnaan ja bussikyydillä Tarttoon, joita siivittivät allekirjoittaneen sekä matkakumppanin hyvä (= huono) huumori. Heti perille päästyämme huomasimme, kuinka kivoja Indlan tytöt ovat, ja solahdimme huumorintajuiseen joukkoon erinomaisesti. Juhlahumuun kuului muun muassa perjantainen kutsuvierastilaisuus, jossa jammasimme kahden eri osakuntalaisista koostuvan liveyhtyeen tahdissa, ja lauantain lämminhenkinen ja perinteikäs ”sisartilaisuus”, jossa saimme jo rakkaaksi tulleen Indlan osakuntanauhat.

Osakunnan tiloissa ja sen juhlissa ei Indlan perinteiden mukaisesti nautita lainkaan alkoholia, mitä holittomiin opiskelijajuhliin tottumaton voi ensin vierastaa. Emme kuitenkaan jääneet sitä näistä riemukkaista juhlista kaipaamaan – sitä paitsi indlalaisten ja heidän toisen ystävyysosakuntansa, Latvian Dzintran tyttöjen kanssa Tarton yöelämässä ehti niitä juomiakin nauttimaan.

Tanssin humua perjantai-illan juhlassa.

Yhtä perhettä

Saimme moneen otteeseen tilaisuuden vertailla omia ja tarttolaisia osakuntaperinteitä. Päällimmäisenä niistä jäivät mieleen osakunnan sisälle syntyvät perheet. Liittyessään Indlaan uusi jäsen, rebane eli vuksi tai kettu, valitsee itselleen ”osakuntaäidin”. Äidin tehtävänä on tukea uutta jäsentä ja opettaa hänelle osakuntatapoja ja -tarinoita. Osakuntaäidin lapset ovat keskenään ”siskoja”.

Äidit ja siskot pitävät yhtä esimerkiksi Kommerssin sisarjuhlan jälkeen ottamalla yhteiskuvia ja menemällä ulos syömään, mutta merkitys ulottuu myös paljon syvemmälle. Oman näkemykseni mukaan tuo perinne juurruttaa vukseja ainutlaatuisella tavalla osakunnan perinteisiin, sekä luo hauskaa me-henkeä kuitenkaan väheksymättä koko osakunnan laajuisen perheyhteisön tärkeyttä. Mietimme Emmin kanssa molemmat, pystyisikö tuota perinnettä soveltamaan myös meillä esimerkiksi antamalla uusille vukseille tutoreita.

> ” Sisarperinne juurruttaa vukseja ainutlaatuisella tavalla osakunnan perinteisiin osakuntaperhettä väheksymättä. ”

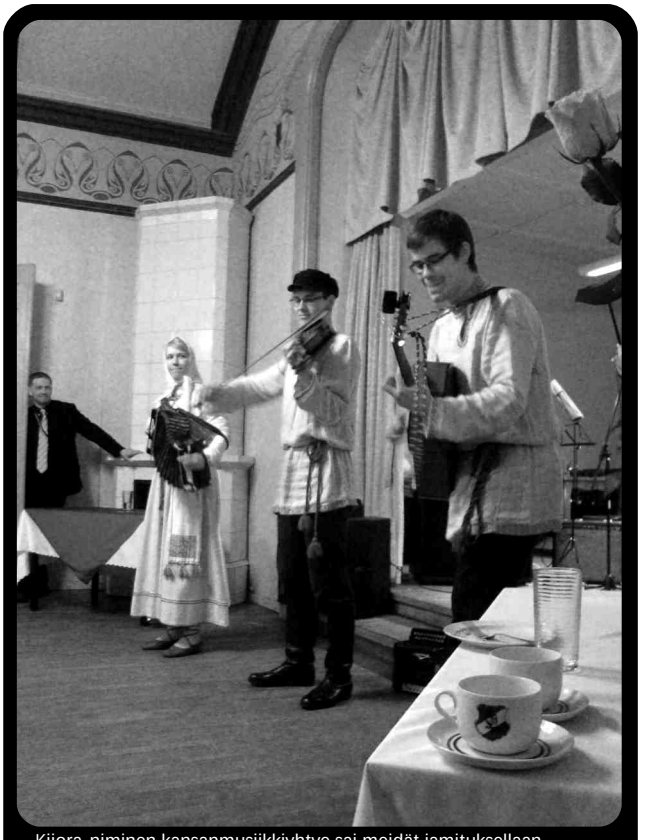

Kiiora-niminen kansanmusiikkiyhtye sai meidät jamituksellaan ostamaan myös CD-levynsä.

Matkamme Tarttoon oli paras päätös, jonka tein tänä keväänä – indlalaisten ystävällisyys ja vieraanvaraisuus, maailman paras tee ja arvokkaan kotoisat osakuntatilat kutsuvat minua varmasti lahden tuolle puolen vielä moneen kertaan. Siellä käytyäni (jälkiviisaus rocks!) en voi kuin ihmetellä sitä, miten vähän kysyntää matkoille lännen tai etelän naapureihin nykyään (esimerkiksi kansainvälisyystoimikunnan toukokuussa järjestämälle Eestin reissulle) on meidän kiiviksiemme ja vuksiemme keskuudessa.

Terviksen maine Indlassa on sen sijaan vähintään yhtä legendaarinen kuin meillä, ja vuosijuhlamme iltapukukoodeineen ja jatkoineen ovat myös haluttuja vierailukohteita. Indlassa lähtijöitä SavOn tapahtumiin olisikin jokaisella kerralla niin paljon, että edustajat täytyy ratkaista arvalla ja suurin osa hakijoista jää rannalle odottamaan seuraavaa vuotta. Matkoja ja ystävällisiä savolaisia myös muistellaan lämmöllä, ja suhteet ovatkin pysyneet lujina puolin ja toisin.

Viikonlopun mittainen kulttuurivaihto voi kuulostaa vain pieneltä kädenpuristukselta, mutta samantapaisilla reissuilla ystävyyssopimuksemme on pysynyt vahvana jo vuodesta 1938 lähtien. Jotta tilanne pysyisi samana, rohkaisenkin teitä samaan tapaan kuin minua on useamman kerran rohkaistu: lähde ihmeessä kokeilemaan uutta, oppimaan omasta sekä vieraista osakunnista, ja rakastumaan molempiin yhä enemmän.

P.S. Ystävyyttä osakuntien välillä voi vahvistaa myös aivan naapurissamme. Annamari vieraili kämppis-VSO:n vuosijuhlissa huhtikuun puolella ja erään paikalla olleen juhlijan sanat sopivat myös leipätekstiin: ”Vierailemalla muiden osakuntien juhlissa huomaa, että meissä ja perinteissämme on todella paljon samaa, mutta eläköön myös ne pienet erot!”. Kiitos VSO huikeista juhlista!

P.P.S. Kun seuraavan kerran näet ruotsalaisen tai eestiläisen miehen tai naisen istumassa aulan sohvan kulmassa/laivan kannella ja mietit mistä voisi aloittaa puhumisen, ensimmäinen vinkkini on: istu viereen ja sano ”Hello”. Toimii.

Annamari Oittinen

Toiminnansotkijan terveiset Linköpingistä

Teksti: Riikka Ruuth

Annamarin ja Emmin matkakertomus Virosta julisti jo tarpeeksi kansainvälisen toiminnan ilosanomaa. Niinpä kerronkin vain lyhyesti edustusmatkastani Linköpingin Nationsbalen 2013 -tapahtumaan.

Aloitetaan perusasioista: Linköping on monelle tuntemattomampi Ruotsalainen kaupunki. Se sijaitsee Tukholmasta parisataa kilometriä etelään, joten lentoliikenteen lisäksi joutuu tutustumaan myös ruotsalaiseen junaliikenteeseen. Ainakin Helsinkiin verrattuna Linköping vaikutti mukavalta pikkukaupungilta, jonka oppii helposti tuntemaan ja jossa välimatkat eivät ole kovin suuria.

Viikonloppu alkoi perjantai-illan pienellä lämminhenkisellä tervetuloillallisella, jolla oli helppo tutustua kaikkiin paikallaolijoihin. Viikonlopun päätapahtuma oli vasta lauantai-iltana, mutta tylsää ei tullut päivälläkään, sillä minulle ja muille vierailijoille oli järjestetty ohjelmaa. Päivän aikana tutustui hyvin linköpingiläisiin ja heidän kaupunkiinsa, ja tulipa päivän aikana opittua pari sanaa norjaakin.

Illan pääjuhlaa vietettiin meidän vuosijuhliemme tapaan iltapuvuissa ja frakeissa. Kolme ruokalajia, puheet, musiikkiesitykset, muut ohjelmanumerot ja pääjuhlan päättävät tanssit muodostivat illalle jo aika totutunlaisen kaavan. Kaikkea värittivät kuitenkin linköpingiläisten omat ruotsalaiset tavat ja perinteet.

Yksi illan kohokohdista koitti pääjuhlan jälkeen, kun siirtyminen jatkopaikalle tehtiin kaikkien yllätykseksi limusiineilla. Erityiskohtelu jatkui edelleen, kun juhlapukuinen kansa pääsi jonon ohi opiskelijoiden oman talon suurbileisiin, jotka toimivat myös meidän virallisena jatkopaikkanamme.

Kuten täälläkin on totuttu, järjestettiin sunnuntaina sillis. Ruotsalaisen tavan mukaan myös monet kotona nukkumassa käyneet sonnustautuivat iltapukuun tai frakkiin.

Linköpingin Nationsbalenissa oli paljon samaa kuin meidän suurimmissa juhlissamme, mutta erojakin löytyi. Linköpingin osakunnilla ei esimerkiksi ole juuri lainkaan omia tiloja, joten omien jatkojen järjestäminen on lähes mahdotonta. Osakunnat ovat siellä myös paljon pienempiä, joten muutamat aktiivit joutuvat tekemään paljon työtä. Kolmas suuri ero on paikallisten osakuntien kansainvälisyys, sillä Linköpingissä monet ulkomaalaiset opiskelijatkin ovat löytäneet tiensä osakuntiin. Lauantai-illan jatkoilla laulettiinkin eräälle syntymäpäiväsankarille onnittelulaulua ainakin seitsemällä eri kielellä.

> ”Suuri ero Suomeen on paikallisten osakuntien kansainvälisyys, sillä Linköpingissä monet ulkomaalaiset opiskelijatkin ovat löytäneet tiensä osakuntiin.”

Päällimmäisenä mieleen jäivät kaikki ne ihmiset, joihin tutustuin viikonlopun aikana. Pienissä juhlissa ehti ja uskalsi tutustua kaikkiin paikalla olijoihin. Lähtiessäni sain vielä tehtäväkseni sanoa kaikille suomessa tapaamilleni ihmisille terveisiä Linköpingistä. Aivan kirjaimellisesti en tuota käskyä viitsi noudattaa, mutta sanon teille kaikille ”Hälsningar!” ja toivon että ensi syksynä uskaltaudutte itsekin edustamaan osakuntaa ulkomaille.

SOL Libanonissa:
matka kuorolaisten sanoin

"Mikä upea ja unohtumaton matka: henkeäsalpaavan kaunis, vehreä ja kulttuurihistoriallisesti arvokas Libanon avasi silmäni sekä Lähidän ihmeille, arjelle että myös ongelmille."

"Oli vaikuttavaa vierailla itäisen ja läntisen kulttuurin synty- ja kehityssijoilla Bybloksessa ja Baalbekissa, joissa meillä oli molemmissa loistavat ja innostavat oppaat."

"Ihmisten ja matkaa järjestävien tahojen ystävällisyys: tuntemattomat ihmiset toivottivat kaikille "Welcome to Lebanon" - selkeästi pyyteettömästi ja iloissaan nähdessään reissaajia."

"Oli vaikuttavaa vierailla itäisen ja läntisen kulttuurin synty- ja kehityssijoilla Bybloksessa ja Baalbekissa, joissa meillä oli molemmissa loistavat ja innostavat oppaat."

"Seetripuumetsä oli jumalainen: kuin valtava satumetsä! Lauloimme pikkuporukoissa "The Hills Are Alive" -kappaletta ja juoksentelimme ympäriinsä kuin pienet innostuneet kanat. Sielu todella lepäsi ja sai paljon hengenevästä Suomessa odottavaa arkea varten."

"Saidan vanhassakaupungissa sai aistia aitoa arabitunnelmaa: ystävällisellä tavalla uteliaita ihmisiä, ranskaa jutustelevia reippaita lapsia ja shishaa polttavia herrasmiehiä, joiden kanssa uskalsi istahtaa hetkeksi teen ääreen nauttimaan letkeästä aamupäivän tunnelmasta."

"Kukaan ei voinut välttyä kuulemasta autojen tööttäilyjä, jotka vastaanottivat meidän heti lentokentän ulko-ovilla. Fayha-kuoron lisäksi se oli kuin "Libanonin kaupunkien musiikkia", ei vain yhtä kaunista."

"Unifilin upseerien saunassa saunottuamme kiikaroimme terassilta Israeliin päin."

"Viininjumala Bacchus oli kuorolle suosiollinen: saimme yhtä temppelissä laulettua juomalaulua vastaan viinipullon mieheen eikä seuraavana päivänä kenelläkään ollut krapulaa."

"UNIFIL -retki sai kuoron mimmien jalat veteliksi: komeita rauhanturvaajia, jotka "vastasivat turvallisuudestamme" ja tulivat kuulemaan konserttiamme! Jeeee!"

"Mielenkiintoinen yksityiskohta oli Lähi-idän ainoan craftbeer-panimon ("pienpanimo") "961 Beer" oluet, joita toin myös kotiin tuliaisiksi."

"Kuka olisi uskonut, että savolainen sekakuoro päätyy Lähi-Idän miljoonakaupungin kirkon kryptaan kokkareille poliitikkojen ja diplomaattien pariin. SOL on esimerkillinen tapaus siitä, kuinka kansainvälinen verkostoituminen tulee hoitaa!"

"Vaikka Libanonin kulttuuri, historia, ruoka, ilmasto, ihmiset ja luonto olivatkin aivan huikeita, parasta oli silti seura, voi SOL!"

Kommentit: Heli Rinskoi, Annamari Oittinen, Suvi ”Passi” Korhonen, Maija Kansanen, Pauli Raitakari, Sumppu-isäntä ja Laura Korhonen.

Kuvat: Martin Richter ja Aino Waltari

Maakuntasihteeri haastattelee:

Tykinkuulia takapihalla

Teksti: Jasmin Latva-Koivisto

Osmo Pekonen ja Savon historian lumo

Tuplatohtori, neljän ranskalaisen tiedeakatemian jäsen, runoilija: Osmo Pekonen on monipuolinen ja palkittu kirjailija ja kulttuurivaikuttaja ja tunnettu kiinnostuksestaan Savon historiaan. Hän on kotoisin Mikkelistä mutta vaikuttaa nykyään enimmäkseen Jyväskylän yliopistossa ja on paitsi filosofian ja yhteiskuntatieteiden tohtori, myös matematiikan sekä tieteenhistorian dosentti. Savon historian innokas harrastaja ei tietenkään kieltäytynyt haastattelusta, vaan lupautui kertomaan Sudelle suhteestaan Savoon.

Pekosen kiinnostus Savon historiaan lähti liikkeelle jo lapsuudesta. Hänen lapsuudenkotinsa Pietilänlahti on vanha rustholli, johon liittyy erikoislaatuisia historiallisia muistoja.

”Päärakennus on vuodelta 1785 ja useat muutkin rakennukset 1700-luvulta”, Pekonen kertoo. ”Rakennuskannan erikoisuus on ns. Kirkkotalli, joka on tehty Mikkelin vuonna 1776 puretun kirkon hirsistä. Lähellä on rautakautinen Tuukkalan kalmisto, jossa tehtyjen arkeologisten kaivausten perusteella on rekonstruoitu Mikkelin seudun muinaispuku. Siihen kuuluvia muinaiskoruja ovat mm. isäni ja setäni aikoinaan löytäneet.”

Savolainen historia tuntuu olevan lähellä Pekosen sydäntä, sillä oman työnsä ohella hän on harrastanut aktiivisesti erilaisia Savon historiaan liittyviä asioita. Hän on järjestänyt monia tapahtumia, joissa usein itse esiintyy epookkiasuissa, pitänyt esitelmiä ja ollut toimittamassa erilaisia julkaisuja, kuten Etelä-Savon kulttuurin vuosikirjaa Porrassalmi.

Vaikka Pekonen ei olekaan varsinaisesti Savon historian tieteellinen tutkija, hän on julkaissut joitakin artikkeleita liittyen Savon kustavilaiseen aikaan. Pekosta ei suotta kutsutakaan kulttuurivaikuttajaksi: hän on toiminut aktiivisesti esimerkiksi Etelä-Savon kulttuurirahastossa, Etelä-Savon valtuuskunnassa, Savon kielen seurassa ja Savon sotilasperinneyhdistys Porrassalmi ry:ssä. Pekonen on myös ollut Suomen Tietokirjailijat ry:n Etelä-Savon aluevastaava, mitä kautta hän sai järjestettyä useita historiasta kertovia luentotilaisuuksia.

Pekonen tunnustautuu savolaisen kulttuurin lisäksi myös ranskalaisen kulttuurin innokkaaksi harrastajaksi, ja hän onkin asunut ja työskennellyt Ranskassa useita vuosia.

”Olen usein sanonut, että savolaiset ovat Suomen ranskalaisia. Toisin sanoen kalakukko ja Gallian kukko ovat sukulaislintuja!”

Savoon liittyvien yhdistysten lisäksi Pekonen toimii Kuopion suomalais-ranskalaisen yhdistyksen jäsenenä. Joskus hän on myös opastanut savolaisia kulttuurivaltuuskuntia Ranskassa ja näin saanut esiteltyä toisilleen kaksi rakasta mielenkiinnon kohdettaan: savolaisen ja ranskalaisen kulttuurin.

”Vuonna 1998 sain aikaan, että ranskan kielessä mahdollisesti ensimmäistä kertaa ruvettiin käyttämään Savosta ranskankielistä nimeä la Savonie”, Pekonen iloitsee.

Pekosen suosikkitapahtuma Savon historiassa on epäilemättä Porrassalmen taistelu 13.6.1789. Kiinnostukseen on syynsä: taistelu käytiin hänen lapsuudenkotinsa läheisyydessä. Pekonen kertoo, että kotitalon lähimaastosta löytyy joskus vieläkin tykinkuulia. Porrassalmen taistelussa otsaan haavoittunut upseeri von Döbeln kiehtoo Pekosta erityisesti, ja hän onkin tutkinut kirjallisissa töissään von Döbelniä ja muita upseereita. Nämä upseerikohtalot yhdistävät Suomea, Ruotsia ja Ranskaa. Pekonen on Ruotsissa toimivan Döbeln-seuran elinikäinen jäsen – ja edelleen pahoillaan Savon prikaatin lakkauttamisesta!

Kuvassa Pekonen esiintyy Suomenlinnan Lumières-festivaalilla 2011 Savon Prikaatin komentajan Curt Bogislaus Ludvig Kristoffer von Stedingkin (1746–1837) roolissa.

Pakina: Ikuinen opiskelija muistelee

Sotien jälkeisenä vuosikymmenenämaaseudun lapsi pääsi hyvin harvoin oppikouluun. Vaikka päätä olisi ollut, niin rahaa ei. Vanhemmat joutuivat maksamaan oppikoulun lukukausimaksut, kirjat, kortteerin,ruokailun, matkat ja kaiken muun tilpehöörin. Yliopistossa tämä jatkui kustannuksiltaan toiseen potenssiin korotettuna. En ole katkera menneelle, sillä kokemuksesta tiedän nyt, että opiskelu oli 1960-luvun omavastuuyliopistossa hauskempaa ja 2010-luvun all inclusive -yliopistossa helpompaa – vaemitteeouttamieljpuolta.

Aloitin yliopisto-opiskelut vuonna 1964 ja lopetin vuonna 2009. Välillä olin pätkätöissä 40 vuotta. Pitkän opiskelijaurani aikana minulla on ollut harvinainen tilaisuus seurata opiskelijan näkökulmasta, miten paljon yliopisto-opiskelu on 45 vuoden aikana muuttunut ja se on muuttunut paljon. Ainoastaan opiskelijoiden päihteiden käyttö on säilynyt ennallaan. Ennen vedettiin vain viinaa, mutta nyt vedetään myös viivaa.

Suurin muutos on ollut rahankäytössä. Vuonna 1964 opiskelunsa aloittaneen maalaispojan rahat olivat peräisin jyväjemmari-isän kärpäslätkänohuesta lompsasta, jokamiehen oikeudella naapurin metsän vihaista sonnia pakoillen kerätyistä ja torilla myydyistä marjoista ja viljanpuinnin jälkeen läheisellä tietyömaalla lapioon nojailusta maksetusta TVH:n 3 mk:n tuntipalkasta. Lisäksi ansaitsin rahaa maalaiskirjeenkantajan tuuraajana, missä virkaetuna sain lukea kesämökkiläisten Helsingin Sanomat ilmaiseksi.

Opintolainoille saattoi köyhä ja lahjakas saada valtion takauksen, mutta laina piti maksaa takaisin 2 vuoden kuluttua opintojen päättymisestä. Lainan saannille oli tiukat ehdot. Jos isovanhemmat omistivat Pohjois-Savossa rupisen pikkutilan, missä omat vanhemmat olivat piian ja rengin asemassa, opintolainaa ei herunut. Elettiin yhteiskunnallisen murrosten aikaa. Tuotantovälineet kuten pellot piti siirrettämän yhteiskunnan omistukseen, eikä maatilan perijän eli gulakinpojalle herunut valtion lainatakausta.

Onneksi oli sukulaisia, joiden takaamana pankki myönsi lainan pitkin hampain. Pankin mielestä riski oli suuri, mutta sukulaisten yhteenlasketut metsäkiinteistöt rauhoittivat pankkiirin, joka oli ihmetellyt, miten niin tyhmä poika onnistui pääsemään ylioppilaaksi. Sukulaissuhteet olivat silloin tärkeämmät kuin nykyinen sosiaaliluukun nutturapää. Näillä eväillä aloitin yliopisto-opiskelun ja valmistuin niin nopeasti, että professori ihmetteli, minne minulla on kiire. Kerroin, että pankin opintolainojen takaisinmaksuun.

1960-luvulla monet opiskelijat olivat yhteiskunnallisesti tiedostavia ja ylimmän sosiaaliluokan vallankumousta puuhaileva nuoriso oli kaikkein tiedostavinta. Siihen

> ” Aloitin yliopisto-opiskelut vuonna 1964 ja lopetin vuonna 2009. ”

kuuluvat opiskelijatoverit ajoivat isän bemarilla tai mersulla yliopistolle saman matkan, minkä minä kapitalistiluokkaan kuulumisestani huolimatta kävelin, jotta ratikkalipun hinta säästyisi parempaan käyttöön. Äidin paketissa lähettämien korppujen järsimisen lomassa piti joskus irrotella ja ostaa kävelemisellä säästetyillä rahoilla osakunnan baarista pilsneriä. Bemaritoverit vetelivät siellä viskiä ja veisasivat vapaata Venäjää.

Yliopistokaupungeissa oli 1960-luvulla kova asuntopula ja opiskelijan kukkarolle sopivia asuntoja oli lähes mahdoton saada. Pari ensimmäistä vuotta asuin siivouskomeron kokoisessa kopissa leskeksi jääneen vanhan rikoskonstaapelin luona. Hän oli omituinen, mutta ystävällinen ja jutteli mielellään entisestä työstään. Enemmän kuin rikosjutut minua kiinnosti juttelun lomassa tarjottu

> ” Opiskelijoille oli tarjolla vetistä nakkikeittoa, vetisiä nakkeja, vetisiä kuoriperunoita, vetistä perunamuusia ja laihaa läskisoosia. ”

kahvi ja pulla, mikä korvasi iltapalan. Etsiväkonstaapelin iltakahvitarjoilun aikana opin tuntemaan 1950-luvun Kurvin konnat nimeltä- ja tietämään paikat, mistä olisi saanut sitä ja vielä muutakin.

Opiskelijoilla oli omia ruokaloitakin, joissa oli tarjolla vetistä nakkikeittoa, vetisiä nakkeja, vetisiä kuoriperunoita, vetistä perunamuusia ja laihaa läskisoosia. Annoksen hinta vaihteli markan molemmin puolin. Niitä annosteli tiskinsä takaa hymytön pimu, jonka huulipuna ja ripsiväri olivat olleet joskus oikeassa paikassa. Nimitimme häntä ”Sweet babyksi” ja hän nimitti meitä porvarien kakaroiksi. Ainakin ruoka-annosten suhteen baby oli pihtari ja hänen kuppilastaan poistuimme vain puolittain ravittuina.

Hankittuani neljänkymmenen vuoden aikana opiskelurahoja päätin aloittaa uudet opinnot maatalous- ja metsätieteelliseen tiedekunnassa. Huomasin, että jotain oli tapahtunut kuluneina vuosikymmeninä. Opintojen rahoittamiseksi ei olisi tarvinnut pokkuroida lähisukulaisia eikä pankinjohtajaa. Asuntoasiat oli ratkaistu mallikkaasti ja jokainen halukas sai syksyllä asuntosäätiön asunnon. Ruokalassa tarjottiin parilla eurolla useita ravitsevia ruokalajeja erilaisin sovellutuksin.

Silmiinpistävin piirre oli, että opiskelijoista 80 % oli naisia eli tasa-arvo oli toteutunut. Minua 20 vuotta nuoremmat naisproffat olivat huolestuneita miesopiskelijoiden vähyydestä ja kohteliaisuudesta nimittelivät minuakin pojaksi. Sitsejä oli ensimmäisen lukukauden aikana tarjolla niin paljon, että jos olisin osallistunut edes puoleen niistä, olisin jouluun mennessä ollut kypsä vierotushoitoon tai maksanvaihtoon eikä uutta maksaa olisi seitsemänkymppiselle enää myönnetty.

Nykyinen opiskeluni oli ollut niin hauskaa, että suoritin tutkinnon, johon oli varattu aikaa neljä vuotta, alle kahdessa vuodessa. Naispuolinen pääproffa ihmetteli,miksi Juhalla on kiireempi kuin noilla nuoremmilla.Vastasin, että kiirettä pukkaa, koska minulla on elinvuosia huomattavasti vähemmän kuin heillä ja opittavaa on vielä paljon. Pitäisi taas löytää jokin sopiva tiedekunta. Taidan pyrkiä teologiseen, koska savolaistaustaisena olen hyvä valehtelija.

Juha ”Tuupovaaran tuijottaja” Karvonen, LK, LL, LKT, MMK, MMM, UM, VM

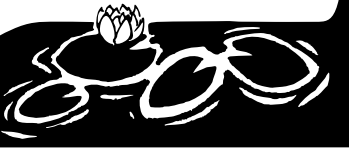

In memoriam:
Kai Laitinen 1924–2013

Kai Laitinen, kotimaisen kirjallisuuden emeritusprofessori ja Savolaisen Osakunnan kunniajäsen, menehtyi maaliskuun 11. päivänä pitkälliseen sairauteen. Hän oli syntynyt Suonenjoella 27.9.1924 ja oli siten kuollessaan 88-vuotias.

Kai Laitisen elämän alkutaival sijoittui Vaajaniemen koululle Iisveden rannalle, jossa hänen molemmat vanhempansa toimivat kansakoulunopettajina. Keskikoulun hän kävi Suonenjoella ja lukion Kuopion yhteiskoulussa. Muistelmissaan Pitkät vedet ja maailmanrannat (2004) Laitinen kertoo elävästi saamistaan uusista vaikutteista Kuopiossa, niin tovereistaan kuin harrastuksistaan. Näihin kuuluivat muun muassa sinfoniakonsertit ja sodan aikana kielletyt tanssit, mutta jo kaupunkilaiselämä sinänsä ja irtautuminen kodista olivat merkityksellisiä.

Jatkosota tuli kuitenkin hallitsemaan lukioaikaa. Kesiin kuului työvelvollisuus, ja vuoden 1943 alkupuolella Laitisen ikäluokka kutsuttiin asepalvelukseen. Koulutus kuitenkin loppui lyhyeen, sillä Kai Laitisella todettiin kesällä keuhkotuberkuloosi. Tilanne oli kehittyä kriittiseksi, mutta alkusyksystä alkoi paraneminen. Sairaalajaksoa jatkui siitä huolimatta heinäkuulle 1944 asti. Tänä aikana hän saattoi paneutua opintoihinsa, suoritti kesken jääneet lukiokurssit ja kirjoitti ylioppilaaksi vuoden lopulla.

Savolaiseen Osakuntaan Kai Laitinen kirjoittautui syksyllä 1945. Hän liittyi heti osakunnan kirjallisuuskerhoon, joka toimi erittäin vireästi vuosina 1945–46. Sitä johti Helvi Juvonen ja siihen kuului myös Aila Meriluoto, molemmat nousevia lyyrikoita. Kerhon kokoontumisia varten hankittiin kirjallisuutta ja keskusteltiin uusista teoksista. Koska kirjallisuuskerhoon kuului runoilijoita, seurattiin erityisesti runoutta, varsinkin Aaro Hellaakoskea ja P. Mustapäätä, mutta myös esimerkiksi Jarno Pennasta ja Arvo Turtiaista. Keskusteluissa nostettiin esiin ajankohtaisia aiheita ja käsiteltiin teosten saamia arvosteluja. Lisäksi uudenlaiset rohkeat teatteriesitykset puhuttivat 40-lukulaisia.

Laitinen osallistui muutenkin aktiivisesti sekä osakunnan että koko ylioppilaskunnan kulttuuritoimintaan. Hän oli mukana järjestämässä erilaisia kulttuuritilaisuuksia ja kulttuurikilpailuja ja piti itse kirjallisuusaiheisia esitelmiä oman ja muidenkin osakuntien taideilloissa. Hän puhui painokkaasti kulttuurin merkityksestä sodanjälkeisen Suomen jälleenrakentamisessa. Muistelmissaan Laitinen luonnehtii 40-luvun kulttuurielämää kuplivaksi ja jännitteiseksi, taiderajoja ylittäväksi yhteiseksi verkoksi, joka antoi virikkeitä uudenlaiseen nousuun taiteen eri aloilla. Mukana olivat niin filosofia, kirjallisuus, musiikki kuin kuvataiteet sekä myös arkkitehtuuri ja design. Laitinen oli aktiivinen toimija tässä taitelijoiden keskittymässä.

Kai Laitinen suoritti filosofian kandidaatin tutkinnon eli nykyisen maisterin tutkinnon vuonna 1951. Hänen pääaineensa oli estetiikka ja nykyiskansain kirjallisuus, nykyinen yleinen kirjallisuustiede, ja sivuaineena taidehistoria, josta hän myös suoritti laudatur-arvosanan. Jo ennen tutkinnon suorittamista hän oli julkaissut useita kirjallisuustieteellisiä esseitä, ja syyskuussa 1950 hänet oli kiinnitetty Helsingin Sanomien kirjallisuusarvostelijaksi. Tätä tehtävää hän hoiti seitsemän vuotta, minkä jälkeen hän siirtyi Parnasson päätoimittajaksi ja toimitussihteeriksi vuonna 1958. Helsingin Sanomissa Laitinen oli arvostettu kriitikko, ja Parnasso oli Laitisen aikana korkeatasoinen kirjallisuuslehti. Kirjoittamassaan Parnasson 60-vuotishistoriassa (2011) Matti Suurpää toteaa, et-

Kuvat: Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kirjallisuusarkisto

tä monet Laitisen aikana julkaistut tekstit ovat muodostuneet Suomen kirjallisuuden peruskaanoniksi.

Jättäessään Parnasson vuonna 1965 Kai Laitinen ryhtyi kirjoittamaan Suomen kirjallisuuden historiaa ulkoministeriön tilauksesta. Suomen kirjallisuus 1917–67 ilmestyi vuonna 1967 ja laajennettuna koko Suomen kirjallisuushistoriana vuonna 1981. Työ on alansa perusteos ja kattaa sekä suomen- että ruotsinkielisen kirjallisuutemme. Jo ennen kirjallisuushistoriansa kirjoittamista Laitinen oli aloittanut Suomen kirjallisuuden antologian päätoimittajana, ja hänen oman käsityksensä mukaan nämä kaksi tehtävää loivat pohjan sille, että hänet pyydettiin kurssinpitäjäksi Helsingin yliopiston kotimaisen kirjallisuuden laitokselle vuonna 1969.

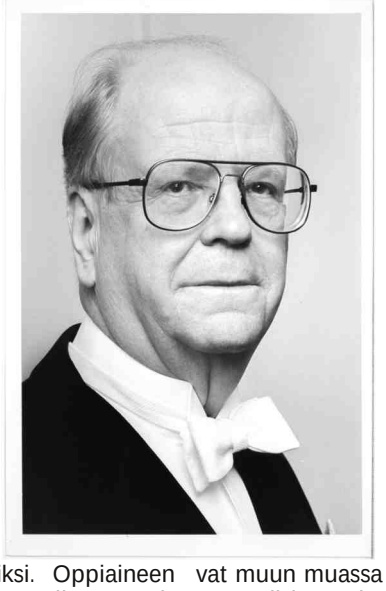

Väitöskirjatyö Aino Kallaksesta oli käynnistynyt jo 50-luvulla, mutta nyt se sai uutta vauhtia. Kai Laitinen väitteli tohtoriksi syyskuussa 1973, ja vuoden 1975 alussa hänet nimitettiin kotimaisen kirjallisuuden apulaisprofessoriksi. Oppiaineen varsinainen professori hänestä tuli 1986. Siten hän ehti hoitaa professuuria vain muutaman vuoden ennen eläkkeelle siirtymistään 1989, mutta yhteensä yliopistouraa kesti 20 vuotta. Monet eturivin kirjailijamme ovat hänen oppilaitaan.

Kai Laitisella oli runsaasti kirjallisuusalaan liittyviä luottamustehtäviä. Hän edusti Suomea kansainvälisillä forumeilla, muun muassa PEN-klubissa ja Saksan Gruppe 47 -kokouksessa sekä Books Abroad/Neustadt -palkintolautakunnassa, joka valitsee maailman toiseksi suurimman kirjallisuuspalkinnon saajan. Hän oli myös mukana, kun Suomen ja Neuvostoliiton kirjailijaliittojen keskinäiset seminaarit aloitettiin vuonna 1965. Suomalais-virolaisten suhteiden edistäjänä Laitisella oli keskeinen asema: hän oli Tuglas-seuran perustajajäsen ja toimi seuran johtokunnan puheenjohtajana vuosina 1985–1998. Monipuolisesti kielitaitoisena hän oli useaan otteeseen Mukkulan kirjailijakokousten taitavana puheenjohtajana, eräänlaisena maamme kirjallisuusdiplomaattina.

Kai Laitinen kuului Suomen Kirjailijaliiton johtokuntaan, ja hän toimi valtion eri kirjallisuuselimissä sekä monien yksityisten kulttuurisäätiöiden luottamustehtävissä, muun muassa Eero Hämäläisen rahaston hoitokunnan puheenjohtajana Suomen kulttuurirahastossa. Laitisella oli myös lukuisia tehtäviä pohjoismaisen kulttuuriyhteistyön puitteissa. Hän oli perustamassa Suomen Kirjallisuuden Tiedotuskeskusta, ja hän toimi pitkään Suomen kirjallisuuden englanninkielisen tiedotuslehden Books from Finland päätoimittajana. Ansiokkaasta toiminnastaan Kai Laitinen kutsuttiin monien järjestöjen kunniajäseneksi. Näitä olivat muun muassa Tuglas-seura, Svenska litteratursällskapet i Finland sekä Finlands svenska författareförening. Savolaisen Osakunnan kunniajäseneksi hänet kutsuttiin vuonna 1995.

Muistamme Kai Laitista suomalaisen kulttuurin keskeisenä vaikuttajana ja edistäjänä.

Mirja Saari
Savolaisen Osakunnan inspehtori 1993–99

SUSJ 50 VUOTTA SITTEN

Pentti Hallikainen, pääkirjoitus Susj 4/1962 Heini Arjava

VAPAUDEN PELKURIT Suomalaiset ovat pelkureita. Suomen kansan enemmistö on kuin typerä, toisiaan tuuppiva ja surkeasti määkivä lammaslauma, yhteen ahtautuva, toisten tyhmyydestä turva ja toivoa pälyilevä. Sen osoittavat monet seikat: taiteessa vedetään epämääräisiä rajoja sopivan ja sopimattoman, hyvän ja huonon, hyödykkään ja vahingollisen välille, politiikassa vihjaillaan milloin minkin ryhmän epäluotettavuudesta. Kiihkeästi seurataan naapurien mielipiteitä; mitä meistä sanotaan, millaisia me olemme? Jos totuus sanotaan, ollaan loukkaantuneita: hyi, noin ikävä vastaus rehelliseen kysymykseen.

Ei ole ihme, että Suomi paljolti elää umpiossa. Elää siksi kun sen kansalaiset elävät. Umpio on sellainen ympyrä, ettei sitä niin vain sotketa. Hyvä, turvaisa talvihorros kaksitoista kuukautta vuodessa.

Useimmat suomalaiset eivät luota itseensä. Hapuilevat apua muiden mielipiteistä, kaipaavat kuin lapsi varmaa auktoriteettia. Ovat hirveän huolissaan siitä, jos vanha ja hyväksi koeteltu ei osoittaudukaan aivan horjumattomaksi. Kun on kerran saatu päähän edes yksi ajatus, pitäydytään sihen pelossa, että siitä poikkeava ajatus sortaisi koko henkilökohtaisen maailmankuvan.

Sanotaan, että suomalaiset ovat harmonisia, onnellisia. Ovat, kuten oliot yleensä, joiden miellemaailmassa ei paljon liiku, ja sekin mikä liikkuu, pyritään tietoisesti torjumaan. Suomalaisten maailmankuva on staattinen ja sellaisena sitä yritetään säilyttää hinnalla millä hyvänsä. Enkelillä on siivet, kallio on tunnettava kallioksi, Sibelius ei ollut mikään kirkollinen säkkipilli, suoruus on rivoutta, irstauden palvontaa, selvä käsky nuorisolle: menkää ja tehkää näin. Turha tulla puhumaan, että asiat voidaan muka nähdä ja kuvata yhtä "tosina" aivan toisinkin.

Suomalaisten enakkoluuloisuus kaikkea tieteellistä ja taiteellista uutta kohtaan on osoitus hirvittävästä henkisestä pelkuruudesta. Kaivataan salaisesti, jos julkisestikin, pakkotoimenpiteitä, joilla tukahdutettaisiin kaiken todella uuden saavuttamiseen tarvittava yksilön vapaus. Se on rikos paitsi luovan kansalaisen vapautta vastaan myös jokaisen henkistä minuuttia vastaan. Omakohtaisen ratkaisun, ajattelun ja mielipiteenmuodostuksen rohkeus puuttuu. Vapaudesta ei ole jäljellä kuin irvikuva.

PERTTI HALLIKAINEN

UUSIA OPISKELIJA-ASUNTOJA PATOLAAN!

Teksti: Marja Halonen

Savolaisten ylioppilaiden säätiö oli mukana rakentamassa opiskelija-asuntoja Rautalammintielle ja Antti Korpin tielle 1970-luvulla. Siitä lähtien nuo soluasunnot, yksiöt ja kaksiot ovat toimineet savolaisopiskelijoiden koteina uudella paikkakunnalla. Asuntoja on vuosien saatossa remontoitu ja huonejärjestelyitä tehty uusiksi, mutta rakennukset ovat yhä samalla paikallaan ja huoneistot pääpiirteittään kuten ennenkin.

Tällä vuosituhannella viriteltiin uutta asuntolahanketta usean taustatahon kesken. Se jäi kuitenkin uinumaan muutamaksi vuodeksi, kunnes pari vuotta sitten rakennusprojektin huolellinen suunnittelu lähti käyntiin. Mukana hankkeessa on hämäläisiä, karjalaisia, pohjalaisia, kymäläisiä ja savolaisia, ja tarkoitus on rakentaa uusia, laadukkaita ja yhteisöllisiä opiskelija-asuntoja pääkaupunkiseudulle asumaan muuttaville opiskelijoille.

Uusi opiskelija-asuntola valmistuu Patolaan Maapadontielle. Jokerilinjalla pääsee kätevästi talon vierestä Viikin ja Otaniemen kampuksille, Oulunkylän juna-asema on lähellä kuten myös Oulunkylän palvelut. Jos maantieteellisesti verrataan vanhoihin asuntoloihin Rautalammintiellä ja Antti Korpin tiellä, jäävät Patolan asunnot hieman kauemmaksi Helsingin keskustasta.

Rakennusurakka etenee vauhdilla. Rakennustyöt aloitettiin syksyllä ja huhtikuussa juhlittiin talon nousemista harjakorkeuteensa. Ensimmäiset asukkaat toivottavasti pääsevät muuttamaan asuntoihin aikataulussaan loppuvuodesta 2013.

Savolaisten ylioppilaiden säätiölle tulee rakennuksesta kuusi asuntoa: neljä pientä yksiötä ja kaksi kaksiota. Asuntojen pintaalat vaihtelevat 24 neliömetristä 48 neliömetriin. Savolaisten asunnot sijaitsevat kaikki kolmannessa kerroksessa.

Pääsin tutustumaan pikaisesti vielä rakennusvaiheessa olevaan taloon. Asunnot ovat ainakin omaan silmääni valoisan tuntuisia. Huoneissa on isot lattiasta lähes kattoon ulottuvat ikkunat. Lattiapinta-ala on käytetty ihan järkevästi hyödyksi ja uskoisin uusien asukkaiden viihtyvän hyvin upouusissa kodeissaan.

Koska rakennusprojekti on vielä kesken, kaikkia yksityiskohtia kuten vaikkapa vuokria en voi vielä kommentoida. Asunnot ovat kuitenkin opiskelijoille tarkoitettuja joten vuokrat tulevat olemaan opiskelijaystävällisiä. Kannattaa seurailla asuntola-asiamiehen ilmoituksia osakunnan nettisivuilla savolainen.osakunta.fi/asunnot, joille tulee ajankohtaista lisätietoa asuntoihin hakemisesta ja asumisen yksityiskohdista syksyn aikana.

Kerrankin kuohuu

Teksti: Suvi Portin

Savolaisen Osakunnan varsinainen edustaja Antti Kekäläinen on tällä hetkellä vaihdossa kaukana Chilessä, joten tällä kertaa HYY-kuulumisia kertoo valmistumiseensa asti varaedaattorina toimiva Suvi Portin.

Lähdin melkoisen mistään tietämättömänä mukaan HYY-politiikkaan. Aiempina opiskeluvuosinani pidin aihepiiriä valitettavan usein tylsänä ja pitkäveteisenä, mutta noin puoli vuotta kestänyt kauteni on ollut täynnä joko valtakunnallisesti tai vähintäänkin jokaiselle opiskelijalle näkyviä teemoja, kuten historiallinen HYALin (yliopiston ainejärjestöjen) jääminen oppositioon. Tätä kirjoittaessani uutisissa ovat puolestaan erityisen näkyvästi esillä Vanhalla ylioppilastalolla harjoittelevat musiikkikorporaatiot. En voi enää väittää, että opiskelijapolitiikka olisi tylsää!

> ” Ei voi enää väittää, että opiskelijapolitiikka olisi tylsää. ”

Entä jos sinua, tavallista osakuntalaista opiskelijaa, ei kiinnostakaan se, kuka on oppositiossa tai ketkä laulavat ja miten usein Vanhalla ylioppilastalolla? Mitä hyötyä tai iloa HYY-politiikasta voi olla tavalliselle riviopiskelijalle? Tämän kevään yksi näkyvimpiä tempauksia oli 20.3. järjestetty opiskelijoiden suurmielenosoitus, johon osallistui Facebook-tapahtuman perusteella yli 5500 opiskelijaa. Mielenosoituksen niin sanottuna otsikkona oli ”Näpit irti opintotuesta”.

Opintotukeen ehdotettiin kevään mittaan jälleen muutoksia, jotka olisivat toteutuessaan aiheuttaneet runsaasti harmaita hiuksia opiskelijoille. Oli ehdotettu esimerkiksi mallia, jossa kaikki opintotukikuukaudet pitäisi käyttää tasan viidessä vuodessa ja tämän jälkeen opiskelija saisi pelkästään lainaa. Opintotukea suunniteltiin myös nykyistä lainapainotteisemmaksi. Muitakin muutoksia ehdotettiin, vaikka edellisen kerran opintotukeen tehtiin muutoksia pari vuotta sitten, vuonna 2011. Niidenkään vaikutuksia esimerkiksi opiskelijoiden valmistumisnopeuteen ei vielä ole ehditty arvioida.

Lopputuloksena tästä kaikesta oli aidosti ilahduttava päätös, jonka mukaan opintotuki tullaan sitomaan indeksiin elokuussa 2014. Tällä hetkellä opintotuki on ainoa sosiaalietuus, jota ei ole sidottu indeksiin. Esimerkkinä: Minun kuutena opiskeluvuotenani se on noussut kerran, 18 eurolla. Vaikka käytän toukokuussa viimeisen opintotukikuukauteni, on aidosti mukavaa ajatella, että tulevat opiskelijat saavat sentään lopulta tukensa indeksiin sidottuna!

Edustajisto on kokoontunut kauteni aikana neljä kertaa ja nyt on kesän hiljaiselon aika näin edaattorin näkökulmasta. Tästä huolimatta jokaista osakuntalaista koskevaa tärkeää HYY-politiikkaa tapahtuu loppukevään ja kesän aikana: on nimittäin jälleen tilajaon aika. Kesäkuussa kuullaan alustavia päätöksiä uudesta tilajaosta vuosille 2014–2016. Toivon mukaan seuraavassa HYY-palstassa tämän tilajaon tuloksia ei tarvitse hirveästi pohdiskella.

Savon viäntämee
– murremestarin älymassiinasta

– ku eehän tässä ennee millään kynännysällä juttuva viännetä...

Se on olis tuassiisa tarinan viännön aeka -huimoovan uppee ja korkeejännitystä tarjoova sarja Ossuuskunnan siännöt tutuks – tae aenae savoks jatkuu.

Ylleine käätösohje ja elämän tarkotus eli Ossuuskunnan siännöt – osa kolome

VI Ossuuskunnan kokkookset elikkäs turpakäräjät

Ossuuskunnan ylintä vallanvaltikkoo heiluttaa osuuskunnan kokkoos – niitähän järjestettään lukuvuojen aikana kuukaasittain ja tarvittaissa aina yljmiäräsijähhii turpakäräjiä voejjaan koolle kuhtua. Tokj tuota valtoo suap käättee myös ossuuskunnan neuvosto, mutta aenahhii vualjtoemet, toiminta-, tilj- ja vastuuasiat sekä kavveeraassopimukset ulkomuan järjestöehi kansa on ihan piäturpakäräjillä käsiteltävä.
Kuhtu taekkas ilimotus turpakäräjistä on julukastava vähintäe viikko ennen käräjiä ja esityslista siinä sivussa. Ja listallehan laetetaan ne huastelun aiheet mittee piättäjät on piättäneet tahikkas vähintään viisj tavallista talloojata on pyytännä.

Turpakäräjät suap piätellä asioeta vuan jos paekalla on tarpeeks populata eli vähintään 15 jäsentä. Kyllä se osuuskunnan ehtosa emäntä pulloo ja kahavia tarjolle pannoonii että kyllä kööhä opiskelija siitä yhen illan mahasa tääteensuap eli Vinnille kannattaa aenae sen yhen kerran kuukaavessa kavuta.

Nuijan varressa heiluu Ite Piäjehu tahikkas hänen karkuteillä ollessaa Ylleinen piällysmies. Jos sekkii on karkumatkalla hommistaa niin nuija siirtyy toeminnansotkijan kätösiin. Se huastavin homma eli savolaesen puhheen ja piätösten kirjoominen ylleisesti ymmärrettävällä tavalla on osuuskunnan sihteerin levveillä harteilla.

Yksittäisen jäsenen pittää tehä kokkooksissa ehotuksia! Siis siitä mittee asioille tehhään ja jonnii toesen pittää sitä kannattoo tahi asia raakijjaa. Hölövalintoja ei tarvihe kannattoo vua nuija suap kopsahtoo hetj valinnan merkiks. Joskus joovutaan iänestäämmäännii ja ylleesä niissä riittää ihan yksinkertane enemmistö, vuan siäntökirjasta pittää vilikasta jos satutaan tarviimaan 2/3 iänistä.

Turpakäräjistä pittää pittee perusteltua pöötäkirjoo, jotta muuttii ja ite jäsenettii muistaa mittee piätettiin, miks ja miten. Pöötäkirjat tarkastettaan aena seuroovassa kokkooksessa, jos tokkii kevvään viimesten käräjiin kohalla valitaan pöötäkirjan tarkastajat. Asialliset oekasut tehhään tuossa tarkastuksessa vuan piätöstä tahikkaa sanomaasa ei sua siinä muuttoo vuan ne on käsiteltävä uuvelleen ja 2/3 iänenemmistöllä. Erj mieltä piätöksistä suapj tokkiisa olla, hihkaseha siitä kokkooksessa ja toemita perustelut kirjallisena pöötäkirjan liitteeks viimestään siinä tarkastusvaeheessa.

Runsaslumista talavenjatkoo toevottelloo
Jartsa, Murremestarj 2012

OSAKUNTAUUTISET

18.3. seniorisihteerin osakuntaillassa veti tietokilpailun terviksiltä tuttu pubivisojen vetäjä Matti Eronen. Kysymykset olivat tiukkoja ja vastaukset useimmiten vääriä, mutta ainakin osakuntalaiset voittivat sennut.

25.3. Momentin osakuntailta. Kymmenen hengen voimin käsiteltiin perheoikeutta ja syötiin ristikkoperunoita nakkien kanssa. Pääasiassa keskusteltiin avioerotasingosta sekä elatusavustuksesta.

15.4. KoKaKeKe:n osakuntaillan hedelmänmaistajaisissa avattiin kookospähkinöitä ja tutustuttiin muun muassa cassaveen, pitahayaan, ugliin, karambolaan, maracujaan, kiwanoon, pepinoon, rambutaniin ja kumkvattiin. Paikalla ollut valistunut raakaruoan ystävä piti kaikista, muut jättäisivät maracujan seuraavalla kerralla väliin.

22.4. SOLlin Libanon-osakuntaillassa syötiin välimerellisiä herkkuja ja kuultiin inspehtorin erittäin kiinnostava luento Libanonista. Paikalla oli jopa muutama ei-kuorolainen.

29.4. Viliminkippeitten osakuntaillassa katsottiin huono elokuva: Susj on onneksi unohtanut mikä.

!

Kevään 2013 humanistispeksissä "Fär across the distance" oli kolme SavOlaista: Saku Vainionpää esiintyi tärkeässä puheroolissa Ruustinnan poikana, historianopiskelijat vuksi Enna Poutiainen ja kiivis Riku Salpakari loistivat sivurooleissa. Tarina kertoi kahden voimahahmon, Ruustinna Ragnhild Dagfinnursdottirin ja leskikreivitär Edeltraud Munthe af Morgenstiernen, seurapiirimittelöstä Färsaarilla, ja venyi ja paukkui uskomattomiin sfääreihin. Kulttuurisihteeri Annamari Oittinen järjesti ekskun tapahtumaan.

Yliopistossa hyväksyttiin keväällä Jani Koskisen savonkielinen kandidaatintutkielma. Kirjoittaja ei ole itse Savosta vaan on oppi murteen aikuisiällä. Käy se näinkin. Kuuluisassa tutkielmassa todetaan muun muassa, että ” Kantinuavin puoljvokkaaliloihen ja nassaaliloihen sekmentoitumisen selittäminen saamelaisinterhverenssin tulokseks lukkeuttuu Kusmenkon epäuskottavimmiin selityksiin” ja ”Kusmenko jättää kokonnaan iliman huomijoimata, jotta nassaaljassimiluatijo ei ou tapahtuna saamessa ainnuustaan nassaalin ja homorkkaanisen lussiilin yhtymissä vuan kansa nassaalin ja ahvrikuatan yhtymissä”.

Matkailua:

Samaan aikaan kun SOL ja inspehtori olivat Libanonissa, SOSSu konsertoi Ruotsissa ja toinen SavO-delegaatio kiersi Viron kartanoita. Jäikö Suomeen ketään?

Muita menneitä tapahtumia:

16.3.	Body worlds -ekskursio Heurekaan
20.3.	Osakuntaneuvoston ja SOLin ja SOSSun hallitusten yhteistapaaminen
31.3.	Sennusulkkis
5.-7.4.	Nationbal Linköpingissä, Riikka Ruuth edusti SavOa
12.4.	Savolaisten Ylioppilaiden säätiön valtuuskunnan vuosikokous
13.4.	Rengastusbileet
12.–14.4.	Suvenpentujen matka Lontooseen
20.4.	SOSSun vuosijuhlat
25.4.	SOLin matkallelähtökonsertti Vinnillä
26.4.	Momentin vuosijuhlat
29.4.	Ohjesääntömuutostoimikunnan kokous
30.4.–1.5.	Indlan Walburgin yö -tapahtuma
1.5.	Vappusillis
2.5.	Sossu balletin lippujuhla
4.5.	SOSSun konsertti
5.5.	Valokuvakirjatoimikunnan kokous
6.5	Sossu balletin osakuntailta
7.5.	Kansainvälisten asioiden toimikunnan kokous, maakuntien parhaat -ilta KSO:lla
20.5.	Osakunnan kevätjuhla
21.5.	Rehtoripäivälliset
22.5.	Hemmon päivän piknik
25.5.	Osakuntien yhteiset kevätsitsit
29.5.	SOL esiintyi uusien professorien luentotilaisuudessa

M
Itella Oyj